

ÉLJÜK AZ IGÉT!

ÉLETIGE: 2012. o k t ó b e r hóban : (Jób 1, 21/b.)

« Az Úr adta, az Úr elvette, legyen áldott az Úr neve! »

Tematizálás. - Kedves Növéreim és Fivéreim az Úr Jézus Krisztusban! Annyit talán már felfedeztünk a hit titkainak üregeiben barangolva, hogy szinte alig van jócselekedet, mely titkon ne rejtene magában egy önmegtagadást, egy lemondást, egy áldozatvállalást, egy keresztet. Első olvasatra, tehát az átélés első fázisában, talán rosszul esik az idegeinknek, tehát az érzéki részünknek, ha valamiről le kell mondani: Pl. Egy ingerhatásról, mondjuk a restségnek önsúlyába zuhanó dermedt tespedtségéről, egy simogató, hiúságunkat hizlaló beszédéről és ehhez hasonló szellemi felpuffadásról (szellemről). S ha sikerül lemondanunk és áldozatot hoznunk, akkor ez a keserű pirula össze fogja törni – de ripityára - szívünk minden kevélységét. Ez lesz a második fázis az átélésben és a megtapasztalásban. Igazi győzelmet és boldogságot valójában EZ ad nekünk, mert Jézus Krisztus mystériumát éljük át benne (: Egy kis szenvedés – és ezt követően egy hatalmas öröm!) A türelmesen elviselt rossz (érzés, vagyis szenvedés) több jót képes tenni velünk, mint az „első olvasatra” ránk zúduló, idegeket simogató, érzéki javak dömping tömb-kellege! Ez utóbbira szól Urunk szava: „már megkapták jutalmukat” - tehát az örök jutalmazásból ezen a részen már kiestek. Közben kialakul ezekben a földi mámortól becsapott lelkekben, a föld bővli javakhoz való gyerekesen makacs, toporzékoló ragaszkodás, s így szövődik-fonódik a szenvedély és a rendetlen ragaszkodás fonala, majd köteléke. Ez a kötelék megkötözi az ember belső szabadságát is, nehogy a valódi értékek felé tudjon fordulni: Tehát be kell tömni a száját ál-javakkal, látszat jóllakással: Ez a világ szellemének (a sátánnak) ősi taktikája. Legyünk őszinték: Mi is sokszor áldozatul estünk neki.– Viszont a lemondás, a kereszt tudatos vállalása, az áldozat szelleme széttépi a hamis ragaszkodásokat, s egy sajátos lelkületet formál ki: az áldozatosság lelkületét, mely a keresztből fakadó szeretet. Ez az, amelyik „Nem tapintatlan, nem keresi a maga javát, nem gerjed haragra, a rosszat nem rója fel. Nem örül a gonoszságnak, örömet az igazság győzelmében leli. Mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel.” (I.Kor.13, 5-7). Ez a lelkület azt a józanságot adja, mely észrevételettel velünk egész mélyen, szívünk mélyén, azt az irdatlan különbséget, mely fennáll az ideiglenes és a végleges javak között. Ezért, az ilyen belsőleg felvilágosult lélek már nem fogja idegrendszerének diktatúráját szolgai bólogatással követni, hanem keresztbe tesz neki: Vagyis oda tartja köztes akadálynak a keresztet. Amikor az idegrendszer uralma azt diktálná: tessék idegesnek lenni, akkor ő nyugodt marad, mert „keresztbe tett” neki. Amikor az idegrendszer kiadja a parancsot: Ezt nem lehet tűrni, akkor ő ismét „keresztbe tesz neki” - és lám, teljesen türelmes marad. Amikor az idegrendszer teljes hangerővel csörömpöl: Ez elviselhetetlen, ezt képtelenség elviselni! - Akkor ő „keresztbe tesz” és megmutatja, hogy mindent el lehet viselni. – S ha a szeretetet gyakorolni és élni akarjuk, akkor annak mindig az az előzménye, hogy előtte e világ szellemének „keresztbe teszünk”. Akkor a földi javakhoz való beteges és rendetlen ragaszkodások száalai és kötelékei elkezdnek majd recsegni-ropogni, szakadozni és egyszer csak arra ébredünk, hogy a „Lelkünk megmenekült, mint a madár a vadász hálójából. A háló szétszakadt, s mi szabadok lettünk.” (Zsolt. 124, 7.) A belső világunk ilyenkor ünnepel, mert legyőztük - legalább egy ponton - a világ szellemét. A türelmes Jóbot sem tudta az ördög a türelméből kimozdítani egy Isten-ellenes lázadásba, bármekkora szörnyűségeket is zúdított rá. A keresztre feszített Jézus előképét is láthatjuk benne, aki elviselte a keresztalál gyötrelmeit nagy béketűréssel, és szelíd, töretlen jóindulattal, alázatos megbocsátó lélekkel. Ami az ezutáni javak bőségét illeti, azok mindkét esetben megjelennek. Tehát, ha mi is belemegyünk ebbe a Jób-Jézus Krisztus féle KÓD-ba, akkor mi is megszerezhetjük a kilátásba helyezett javak bőségét. Egyik a földi, másik a síron túli javakról beszél, de egyik sem megvetendő, mert győzelmi mámmal vannak egybekötve. – Azért mi csak - egyenlőre - maradjunk két lábbal a próbatétel földjén és talaján. Számoljunk inkább a ránk váró gyötrelmekre és készüljünk fel azok helyes elviselésére. Hiszen erre kaptunk meghívást - a keresztségben - hogy helyesen viseljük el azokat. Az imát már az előkészületkor, még az igazi szenvedések beállta előtt is, mondhatjuk és mondogathatjuk, mintegy ráhangolásként a türelmes elviseléshez. Bármi is ér, bármit is veszítünk el: Egészséget, jó barátot, ingót, ingatlant, mozgást, értelmet, megbecsülést. Ez a Jób-féle idézet még jó szolgálatot tehet nekünk, mint kísérő ima, a megpróbáltatások nehéz napjaiban: Oly egyszerű és oly megrendítő: „Az Úr adta, az Úr elvette, legyen áldott az Úr neve!” (Jób 1,21) S Jób nem vétkezett ajkával. Nekünk is van jó esélyünk mindezekre!

Téma. - Így érkezünk ez a témához, mely röviden ekképpen hangzik: **Nem mindegy, hogyan fogadom az engem meglátogató kellemetlenségeket és gyötrelmeket. Ha bennem Krisztus él, akkor az Ő türelme, szelídsége is él és győzedelmeskedik bennem!** A szeretetre, igenis, képes vagyok, de képességemet Jézus adja meg: Hiszek az emberi jóságban, de azt is tudom, hogy „Senki sem jó, csak egy, az Isten.” (Mk.10,18). Ha az ember mégis képes a jóra, ez csak úgy lehetséges, hogy Istenben élő teremtménnyé válik. De hiszen Jézus éppen ezért is jött a földre, hogy Istennek tetsző életet éljünk őbenne, vagyis, hogy elhozza szívünkbe Isten szeretetét. Ide csatlakozó gondolatok még: Elviselni az életet nagy alázatban és szívünk egyszerűségében. A türelem, az elviselés, az alázat, a szelídség, az egyszerűség nem mellék-hegedűsök a krisztusi erények zenekarában: De a karmester :Jézus! Az ószövetség Jóbja csak a kottát tartja, de a zenekarba téged is, engem is, minket is meghívtak. Minden ember feladata, - s így a miénk is -

hogy viseljük el nagy türelemmel és szelídséggel életünk minden, ránk váró próbatételét és nehézségét. Leegyszerűsítve így hangzik: Élni annyi, mint átélni, átélni annyi, mint átszenvedni, átszenvedni annyi, mint elviselni, elviselni annyi, mint türelmet tanúsítani, türelmet tanúsítani annyi, mint az életet szeretetben megvalósítani, s a szeretetben megvalósított élet (=) a nem hiábavaló, a győzedelmes élet, melynek örökké tartó jutalom a gyümölcse. - Ha nincs jelen a türelem az életben, gyümölcstelen, terméketlen fa vagyok, s jobb volna, ha kivágnának a kertből, mert csak a helyet foglalom el. – De a türelem, rózsát terem. Fonogatom a türelem rózsakoszorúját, s jutalma - a mennyei koszorú! – Csak gondoljak Isten végtelen türelmére! – Ahogy’ a római levélben olvassuk: „Isten végtelen türelmében elnézte a korábban elkövetett vétkeket, hogy igazságosságát most kimutassa.” (3,26). Nekem is elnézőnek kell lennem; végső soron még önmagam iránt is, s hadd ne mondjam – Uram bocsá’! - Isten iránt is.

Akcio - program. - A próbatétel, s még az abban való törekeny helytállás is, Isten emberének, egy valóságos áldás! Letöri a kevélységet, s kiveri kezéből az élet „nagykanalát”, hogy megtanulja és beérje a „kiskanállal” szürcsölgetett étellel. Erre mondják: Az élet tanít! De inkább az Élet Szerzője tanít a mulandó javak helyes használatára. Arra tanít, hogy a pillanatnyi javak vonzó szédületéből kijózanítson, s a tárgyakhöz való leragadottságból fölemeljen egy láthatatlan személyességre épülő kapcsolatra; az ajándéktól – az Ajándékozóra; a múltól – a Mesterre. Ha az élet váratlan próbatételeit így fogadom, akkor csak örülni tudok az engem ért nehézségeknek, mert felismerem az Úr vesződségét velem: Én most bizonyíthatok - az Úr pedig előléptethet. Bizonyíthatom, hogy Jézus él bennem, s Jézus módján dolgozom fel a vizsgatételt. Az Ő türelmével, jóindulatával és a nehézségek nagy, belső megértésével közelítek - akár a legborzasztóbb csapásokra is, mellyel meglátogatott az Úr. Erre kapunk bátorítást is: „hisz tudjátok, hogy testvéreiteket is ezek a szenvedések sújtják a világban. A minden kegyelem Istene pedig, aki Krisztusban örök dicsőségre hívott meg benneteket, rövid szenvedés után maga fog majd titeket tökéletessé tenni, megerősíteni, megszilárdítani és biztos alapra helyezni.” (I.Pét.5, 9-10)

Tanúságtétel. - Egymás után jönnek hozzám - az újabb időben olyan szülői megkeresések, hogy 16-26 év közötti fiúk, vagy lányok feltűnően és beteges formában, meghökkentően külön módon viselkednek. Most öt ilyen fiatal áll lelki szemeim előtt, s ma is egy ilyen helyről jöttem haza. – Ugye Jób könyvében az Úr, a sátánnak azt mondta, hogy ártasz a testének, de a lelkének nem engedem meg, mert Ő az én emberem. – Az én esetemben nem mondhatom, hogy ők is Isten emberei volnának, s így az ártalom, mely e fiatalokat próbára tette, bizony a pszichés részt is komolyan megrombálta. Az egyik nem eszik, csak számítózik szinte éjjel-nappal. A másik depressziózik, már a számítógépet is otthagya, s véleménye szerint az egész életnek semmi értelme. Egy újabb másik életéhez még hozzájön, hogy titokban kétes baráti és okkult-gyanús kapcsolatokat tart fenn, de szófukar, semmit nem lehet igazában megtudni tőle. Ismét egy családnál a fiatal állandó öngyilkossággal sokkolatja apját, anyját, testvéreit. Van olyan is, aki magára zárja szobája ajtaját, elhanyagolja magát és össze-vissza kel fel és fekszik le, gyakorlatilag semmit nem csinál. Van, aki Istenre allergiás, dühöng, ha csak megemlítik neki a hit útjára térés lehetőségét; de ma olyantól jöttem haza, aki szívesen látott, színleg még imádkozott is velem, de belülről szegényt üresnek éreztem. Van, akit csak telefonon ismerek, mint bejelentett problémás esetet, s van, aki meglátogatott és segítséget kért. Egyeseknél buzgó, derék szülők adják a környezetet, van, ahová az ellenséges légkör miatt nem volna tanácsos még belépni sem. Helyenként súlyos bűnök következményei mutathatók ki, de másutt brutális, vagy kapitális bűnről nem lehet beszélni, ott csak afféle belesodródás van egy állapotba. Az eltérések ellenére együttesen megtalálhatók az idegrendszeri károsodások és pszichés trachomák, valamint a démoni megkötözöttségre egyértelműen mutató jelek. Visszatérve a mai esetre: Legnagyobb segítség volna - ma és minden esetben - egy Jézus személyébe való - furcsa kifejezést használók: - „belehabarodás”. Intenzív, erőteljes megkapaszkodás és egy lélekből feltörő segély-kiáltás. Ez a kiáltó lélekhang szinte legtöbb esetben belefut valami megnevezhetetlen ellenálló rétegbe, mintegy falba ütközik, s inkább az aggódó szülők lelki sikolyát hallom - persze, ami nem lebecsülendő momentum. A harc tehát folyik értük. Egyes családok igen komolyan veszik ezt a „harcot”, mások inkább csak ígérgetik. Igen halvány javulási jelek itt-ott, már észlelhetők, de azok még bizonytalanok. A mai estem végén úgy érzem, hogy a családlátogatás félórása jó elmozdulást eredményezett. S látom, hogy még nagy szükség lesz rám és társaimra, mert megindult egy világméretű lavina, melynek ezek csak előőrsei. Nagy türelem, alázat és szeretet kell hozzájuk, ...sok imával, böjttel, s még valami hozzá : Egy széleskörű imafronttal! Ez hadd legyen ’ felhívás a keringőre!’

Igei ima! – Jézusom, a magasságbeli Istennek Fia! Könyörülj megtévedt gyermekeiden! Mentsd meg a megkísértetteket, akik a gonosz lélek csapdájában vergődnek. Halld meg elfojtott segélykiáltásukat, vagy szeretteik jajkiáltását! Te belelátsz a szívekbe, s látod azt az elkeseredett vergődést, melyben tieid nyúglódnak. Hajolj feléjük, s emeld ki őket a veremből, ahonnan - emberileg - nincs menekvés. Ámen.

LEVELESLÁDA.

A gonosz lélek cselvetésétől való **oltalmat** kérem és kívánom minden kedves Nővéremnek és Fivéremnek Imádságos szeretettel:

Károly, Karcsi atya, testvér.

